

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

8129/0/2-16 від 17.05.16

**Народному депутатові України
Ф. Ф. НЕГОЮ**

На № 11/10-992
від 15.04.16

Шановний Федоре Федоровичу!

Розглянувши Ваш запит стосовно повноважень органів містобудування і архітектури під час розгляду питань надання земельних ділянок для ведення особистого селянського господарства в межах населених пунктів, повідомляємо.

Відповідно до статті 33 Земельного кодексу України (далі - Кодекс) земельні ділянки, призначені для ведення особистого селянського господарства, можуть передаватися громадянами у користування юридичним особам України і використовуватися ними для ведення товарного сільськогосподарського виробництва, фермерського господарства без зміни цільового призначення таких земельних ділянок. При цьому законодавство не містить обмежень щодо розміщення земельних ділянок для ведення особистого селянського господарства в межах населених пунктів чи за їх межами.

Разом з тим за усталеною практикою та з урахуванням містобудівної доцільності такі земельні ділянки, як правило, відводяться за межами населених пунктів.

Статтею 22 Кодексу земельні ділянки, що надаються у власність або користування громадянам для ведення особистого селянського господарства, віднесено до категорії земель сільськогосподарського призначення.

Земельні ділянки в межах населених пунктів, які використовуються для розміщення житлової забудови, громадських будівель і споруд, інших об'єктів загального користування, належать до земель житлової та громадської забудови.

Стаття 20 Кодексу допускає визначення виду використання земельної ділянки її власником або користувачем самостійно лише в межах певної категорії земель (крім земель сільськогосподарського призначення та земель оборони) згідно з вимогами, встановленими законом щодо використання земель цієї категорії, з урахуванням містобудівної документації та документації із землеустрою.

18.05.2016 17:07

ВХ. № 121097

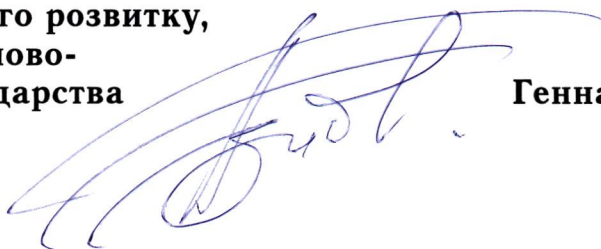
Відповідно до статті 186¹ Кодексу проект землеустрою щодо відведення земельної ділянки у межах населеного пункту або земельної ділянки за межами населеного пункту, на якій розташовано об'єкт будівництва або планується розташування такого об'єкта, подається також на погодження до структурних підрозділів районних, Київської та Севастопольської міських державних адміністрацій у сфері містобудування та архітектури, а якщо місто не входить до території певного району, – до виконавчого органу міської ради у сфері містобудування та архітектури, а в разі, коли такий орган не утворений, – до органу виконавчої влади Автономної Республіки Крим з питань містобудування та архітектури чи структурного підрозділу обласної державної адміністрації з питань містобудування та архітектури.

При цьому органами містобудування та архітектури проект землеустрою щодо відведення земельної ділянки розглядається, насамперед, на предмет відповідності його положень проектним рішенням містобудівної документації, до яких статтю 16 Закону України “Про регулювання містобудівної діяльності” віднесено генеральний план населеного пункту, план зонування території та детальний план території.

Підставою для відмови у погодженні проекту землеустрою щодо відведення земельної ділянки відповідно до статті 186¹ Кодексу може бути лише невідповідність його положень вимогам законів та прийнятих відповідно до них нормативно-правових актів, документації із землеустрою або містобудівній документації.

З повагою

**Віце-прем'єр-міністр України –
Міністр регіонального розвитку,
будівництва та житлово-
комунального господарства**

Геннадій ЗУБКО